

Arbeiderpartiet

A-AKTUELT

1.mai 2020 - Medlemsavis for Nordre Follo Arbeiderparti**Nr. 2020-2 (35. årg.)**

Arbeiderbevegelsen blir viktigere enn noen gang.

Morten Ellingsen:

Gratulerer med dagen, folkens! 1.mai 2020 blir helt spesiell. Ikke

bare fordi vi må feire kampdagen vår på en helt annen måte enn vi vanligvis pleier å gjøre. I år kan vi ikke glede oss sammen over maten, flaggheisingen, appellene,

kaffen, kulturen og kameratskapet. Vi må feire hver for oss – og følge med på skjermen.

Nei, 1. mai 2020 blir også helt spesiell fordi den minner oss om at hvor viktig sosialdemokratiet har vært, er og skal være for samfunnet vårt, og for helt vanlige folk. Arbeiderpartiet brukte sammen med fagbevegelsen nesten et halvt århundre etter andre verdenskrig på å bygge opp et velferdssamfunn og en nasjonaløkonomi som gir oss et fortrinn når internasjonale kriser som Koronakrisen oppstår. Det er arven etter Arbeiderpartiets og LOs utrettelige innsats for fremtiden som holder oss oppe. Det skal vi være stolte av.

Når Koronakrisen er over og samfunnshjulene skal begynne å rulle som normalt igjen, må vi må nytt brette opp ermene. Sammen må vi bygge det som har blitt revet ned. Krisen i næringslivet har gitt oss svimlende arbeidsledighetstall. For Arbeiderpartiet har «Arbeid til alle» alltid vært jobb nummer én. Vi må sørge for at den høye arbeidsledigheten ikke får bite seg fast. Det å ha en trygg, stabil jobb å gå til er viktig for oss. Den er viktig økonomisk, men også fordi man gjennom jobben kan bidra til noe som er større enn deg selv. Vi føler oss viktige for fellesskapet.

Arbeiderpartiet og LO blir to viktige

faktorer som må kreve at oppbyggingen av norske arbeidsplasser ikke fører til en høyreliberalisering av arbeidslivet med mer utrygghet, ufrivillig deltid, svekkede rettigheter og midlertidighet. Det norske arbeidslivet er tuftet på et solid rammeverk som gir arbeidstakerne stabilitet og trygghet. Det må vi fortsette med.

Vi må sørge for at det er nok arbeidsplasser til alle, slik at vi kan sikre tjenestene til de som faller utenfor arbeidslivet og trenger hjelp fra velferdsstaten. Norge skal fortsatt være et trygt og godt velferdssamfunn. De som trenger hjelp fra fellesskapet, skal få den hjelpen de trenger og få beholde mulighetene til å delta i samfunnet. Da må vi være mange nok som skaper, slik at vi kan dele!

Og midt oppi alt dette: Vi må ikke glemme arbeiderbevegelsens sterke engasjement for internasjonal solidaritet. Vi må huske på alle de som ikke nyter godt av det solide fundamentet det norske samfunnet hviler på. Nå blir vår innsats for å løfte vanlige folk over hele verden viktigere enn noen sinne.

Nå skal vi velfortjent feire oss selv på 1. mai. Den 2. mai bretter vi opp ermene, og fortsetter jobben med å gjøre verden til en bedre plass!

(Morten er leder av NF-Arbeiderparti)

Bli med på dugnaden. Hent barna ut!

Tuva Moflag:

Vi markerte nylig at det er 80 år siden krigen

startet i Norge.

Det skaper rom for refleksjon og ettertanke. Det

fikk meg til å tenke på snublesteiner.

Snublesteiner finnes flere steder i Norge og Euro-

pa, de er minnesmerker over enkelt-skjebner fra andre verdenskrig. Om mennesker, jøder, som mistet livet under de mest grusomme omstendigheter. Europa ser ganske annerledes ut 80 år senere. Med Angela Merkel i spissen har Tyskland sagt at de skal hente ut barn fra de farlige og overfylte flyktningleirene i Hellas, og de oppfordrer EU-land til å gjøre det samme.

Jeg tenker på snublesteinene igjen, og lurer på hva som får oss til å snuble i 2020. Hvordan skal vi se tilbake på det som skjer akkurat nå? Jeg tenker på sand mellom tærne. Fantastiske kystlinjer og nordmenns yndede ferieparadis langs Middelhavet. Jeg tenker på døde barnekropper som skyldes i land på europeiske strender. Snubler vi i dem? Eller skritter vi over?

Arbeiderpartiets landsmøte har en-

(Fortsetter på side 2)

Kort og godt ...

Pandemien kom som en «politisk gavepakke» til regjeringen. En svak mindretallsregjering med FrP som støttespiller i stortinget fikk endelig anledning til å vise handlekraft. Med helseministeren i spissen tok de ansvar da pandemien traff oss - rett skal være rett. Det folk flest ikke vet, er at beredskapen til å møte en slik fare var veldig mye

dårligere enn statsrådene erkjenner, jfr. artikkelen på side 6 i denne avisen.

Historien viser at folk flest slutter opp om regjeringer i krisetider. Det gjenspeiles også i dagens situasjon. Høyre har tatt styringen i regjeringen og fått et historisk løft på meningsmålingene, mens de usynlige statsrådene fra Venstre og KrF lever i skyggen av «Storesøster».

Arbeiderpartiet har også styrket seg etter nyttår. Det er tydelig at velgerne bl.a. setter pris på de initiativene som partiet har tatt for å justere sosiale skjevheter i regjeringens «Korona-pakker».

Mens alle medier er rettet mot hjemlige pandemiproblemer, er det heldigvis noen land som retter blikket ut over egne grenser. Situasjonen for flyktninger verden over er desperat. Arbeiderpartiet har programfestet å prioritere kvoteflyktninger. Det må likevel gå an å hente ut noen av flyktningebarna fra leirene i Hellas, slik som Tyskland og en rekke andre EU-land gjør. Det er utrolig at partiet støtter høyresiden i denne saken. Jeg trodde virkelig at vi var ferdig med slike «forlik».

I skrivende stund er Norge stengt ned og antall permitterte/ arbeidsløse er større enn noen gang etter krigen. Vi ser imidlertid lys i tunellen. Antall sykehusinnlagte synker og i skrivende stund er det åpnet for at barnehager og skoler for de yngste kan åpnes. Det gir signaler om at samfunnet langsomt kan være på veg tilbake til «normalen». Nå gjelder det bare at vi ikke slapper av på kravene til avstand og handhygiene. Kort og Godt!

(Fortsatt fra side 1) «Felleskapet...»

stemmig vedtatt partiets politikk knyttet til asyl, migrasjon og flyktninger. Vår linje er å øke mottaket av kvoteflyktninger, som gjerne regnes som de mest sårbare i henhold til FNs definisjoner. Jeg synes det er lett å slutte opp om hovedlinjene i vår vedtatte politikk. Men jeg synes likevel ikke den står seg i møtet med utfordringene på europeisk jord. Slik jeg leser migrasjonsmanifestet fra landsmøtet, er det heller ikke til hinder for at vi også avhjelper situasjonen i Hellas.

Europa og Hellas er vår egen bakgård. For meg blir det ekstra krevende å se at vår europeiske nabo i sør vasser til knærne i problemer. Skal vi fortsette å bruke Hellas som vårt yndede ferieparadis, og samtidig være så avventende til å bidra? Arbeiderpartiet har sagt at vi vil ha felleseuropeiske løsninger. Da kan vi jo starte med å følge opp Tysklands initiativ. Vi kan ta oppfordringen. Vi kan bli med på dugnaden. Vi kan bidra til å evakuere barna fra Moria nå.

Evakuer barna fra Moria nå!

Som plakaten viser, har Tuva full støtte fra styret i Nordre Follo Arbeiderparti.

Kjære partikamerater, gratulerer med dagen!

Kjell-Arne Ekeberg:

Denne 1.mai-markeringa blir dannerledes. For første gang kan vi ikke være sammen for å feire! Jeg tar i mot utfordringa om å skrive noen linjer, for eksempel å dele noen minner.

Erling Erichsen, var Arbeiderpartiets siste ordfører i Oppegård 1964-67. Julius Wi-vestad, samme parti, var min sløydler på Greverud skole. Han var, som det het den gang, viseordfører i perioden 1964-67. Ved

kommunevalget i 1967 fikk partiet fikk to representanter mindre enn ved forrige periode og tapte dermed det sosialistiske flertallet. Deretter fulgte en over 50 år lang periode i Oppegård med Høyre- ordfører. Jeg husker godt 1. mai 1969. Den var prega av det forestående stortingsvalget. Stemninga på Kolbotn var ikke på topp. Nederlaget ved valget to år før, «satt i kroppen».

Stor var derfor gleden - også for meg, som gammel Oppegård-gutt - å være med i den suksessrike kampen om å få arbeiderpartiordfører i vår nye, felles kommune. Ja, for det var i arbeiderbevegelsen i Oppegård jeg har min bakgrunn. Bl.a. Tom Ullsgård og undertegnede blåste liv i Kolbotn AUL igjen på midten av 1960-tallet. I 1967 og noen år deretter var spesielt Kai Albertsen, Tom Ullsgård, Vidar Svinndal, Gunnar T. Hansen, Jan Ingjerd og Unni Rudaa og undertegnede aktive.

Laget starta i 1968 egen avis som vi kalte *Røde flagg* - abonnementspris kr. 15 for 12 nummer pr. år. Redaktør var Kai Albertsen, redaksjonsmedlemmer Tom Ullsgård og Vidar Svinndal. Samme år starta Jan Ingjerd og Tom Ullsgård eget forlag, *Proletaren*, med formål å utgi artikler av allmenn interesse og av sosialistisk karakter. Redaksjonsmedarbeidere var Roger Pettersen, Tor-Willy Johansen og undertegnede.

På fylkesårsmøtet for Oslo og Akershus i 1969 ble en resolusjon som fordømte USAs krigføring i Vietnam stemt ned med knapt flertall. Flere av oss meldte oss deretter ut av AUF i protest.

(Fortsetter på side 3)

(Fortsatt fra side 2)

Det følte derfor som å «komme hjem» da jeg til min 40-årsdag i 1990, av daværende gruppeleder for Arbeiderpartiet i Ski, Odd Jørgen Steen, ordfører fra 1991-1995, fikk overrakt en overraskende gave: Et medlemsbevis på mitt medlemskap i Arbeiderpartiet. Det var undertegna av daværende generalsekretær Torbjørn Jagland. Jeg kom ut av «Tornerose-sønnen». Samme høst blei jeg valgt inn i styret i Ski Arbeiderlag. Året etter blei jeg valgt inn i kommunestyret i Ski.

Så til utfordringene i disse koronatider. Utfordringene er velkjente og mange, både lokalt, nasjonalt, regionalt og internasjonalt. Her trekker jeg fram bare én:

Barnas situasjon. Barn har rett til barnehage og skole. I over en måned, en lang periode i et barns liv, har de ikke fått dette tilbudet direkte i barnehagen eller på skolen. Det fører til mindre læring og svakere sosial utvikling for de fleste, og for noen også det som verre er: *Vold og overgrep*.

Jeg håper at innen 1. mai blir alle barna, som er friske nok til det, igjen å finne i barnehagene og på småskoletrinnet. Jeg håper at de øvrige klasse-trinn deretter relativt raskt også kan få tilbake sitt skoletilbud innafor trygge rammer.

Regionalt og internasjonalt må barns situasjon forbedres. Det gjelder spesielt barn i flyktningeleirene. Her må innsatsen forsterkes!

Til slutt; situasjonen i USA, som av mange tidligere blei omtalt som *The land of hope and glory*. Her er det mange familier som strir med å skaffe nok mat. Særlig barn med en enslig mor har det tøft. Hele 28 prosent måtte allerede før koronakrisen ha hjelp fra staten for å få nok mat. Nå som skolene er stengt, rammes de ekstra hardt, siden maten de har fått på skolen, som frokost og formiddagsmat, ofte har vært de viktigste måltidene.

Barack Obama hadde som mål at innen 2015 skulle ingen amerikanske barn sulte. Det lyktes han ikke med. Som Christina Pletten, kommentator skriver i Aftenposten 15. april: Etter

åtte år med 'Hope and Change' etterfulgt av tre år med 'Make America Great Again', og historiens lengste børsopptur gjennom alle de 11 årene, står millioner av amerikanere nok en gang i kø for ikke å sulte.

Nasjonalisme eller globalisme?

Per Nygård:

Hva mener vi i Arbeiderpartiet om det? Begge deler vil jeg tro. Kanskje en god dose nasjonalisme på kort sikt i dagens spesielle koronakrise, men som på lengre sikt må erstattes med globalisme. Vår verden er i desperat behov for mer solidaritet

og samarbeid, ikke mindre. Det burde etter min mening være åpenbart for et hvert tenkende menneske.

Men, slik er det jo ikke. I vårt land har vi et politisk parti med betydelig velgertilslutning som hevder nasjonalisme uansett tidsepoke. Det har alltid vært slik med Bondepartiet som det het før, nå Senterpartiet. Velg norsk, kjøp og spis norsk mat.

Det høres besnærende ut før vi begynner å reflektere. Men, mat, hva er det? Det er korn som råstoff, det er kjøtt, men det er også fisk. Og nettopp fisk er høyverdig mat som vi i Norge har spesielle forutsetninger for å eksportere i store mengder, noe som også heldigvis skjer i økende grad.

Det er både fornuftig og nødvendig å bygge opp kornlager for å møte mulig knapphet. Det skjedde under den rød/grønne regjering, men ble avvirket igjen da Solbergs regjering overtok. Samme vurdering for norsk matjord: Vi må beholde rimelig areal for delvis selvforsyning, men ikke i den grad at vi er selvforsynte. Det er ikke rasjonelt.

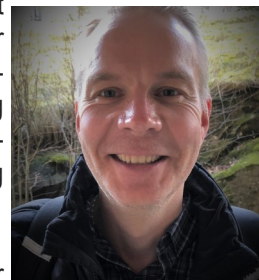
Det er der globalisme kommer inn. Det betyr at nasjonene produserer

det som de har best forutsetning for, i mengder så de kan eksportere og kjøpe tilbake for eksempel norsk fisk som de ikke selv kan skaffe. Det kalles «de komparative fordeler». Det er faktisk den eneste bærekraftige løsning på lengre sikt.

1.mai - Arbeidernes dag.

Annar Bakken:

1.mai er dagen for feiring av arbeidernes og deres kamp for solidaritet og samhold. Ved å demonstrere viser de styrke til å løfte fram de svake i samfunnet og jobbe for en mer rettferdig fordeling av godene - nasjonalt og internasjonalt. Slagordet «Yte etter evne og få etter behov» er like aktuelt i dag som for 100 år siden!

Gjennom jobben min i fagforeningen Handel og Kontor Norge kommer jeg daglig i kontakt med arbeidstakere, tillitsvalgte, medlemmer og ikke medlemmer, studenter og administrative ansatte innen bransjer som handel, lager og organisasjoner. Vi gir dem bistand, rådgivning og veiledning på deres utfordringer og spørsmål for å hjelpe dem til å få en bedre og trygge hverdag på jobb.

Jeg ønsker å fremheve en yrkesgruppe som gjør en uvurderlig innsats i den unormale hverdagen mange av oss opplever - de ansatte innen varehandelen. Denne bransjen med mer enn 360 000 ansatte blir ofte neglisjert og sett ned på.

Den som jobber i kassa, møter mange utfordringer: Ufrivillig deltid, feil på lønna, turnusjobbing pga åpningstider fra tidlig på morgenen til seint på kvelden, endring av arbeidsplaner regelmessig, fortrinnsrett til utvidet stilling, tilrettelagt arbeidstid for småbarnsforeldre, opprette tariffavtale (ja, overraskende mange kjeder gjør alt de kan for å hindre sine ansatte i å få en tariffav-

(Fortsetter på side 4)

(Fortsatt fra side 3)

tale nå i 2020!) få mulighet til å etterutdanne seg, delta på skoleringskurs for tillitsvalgte, etc.

Deres innsats i hverdagen vår er noe som heldigvis nå blir satt pris på av folket, og holdningen overfor denne yrkesgruppe begynner å endre seg. Heldigvis!

Internasjonalt, det er mange eksempler som kunne ha blitt nevnt, er undertrykkelsen av palestinerne på Gaza-stripen, som per dags dato blir nektet nødvendig medisinsk utstyr til bekjempelse av Covid-19, og Vestbreden med den daglig apartheidlignende politikken de opplever, som jeg ønsker å fremheve.

God digital feiring av årets 1.mai!

(Annar Bakken leder Langhus og Siggerud Arbeiderlag)

Norge og verden skjelver.

Arvid Herland:

Alle er dypt preget av den humanitære og politiske situasjonen hele verden står i for tiden. I Norge er vi vant til at pest og andre humanitære katastrofer er slikt som ikke kommer til oss, i alle fall ikke slik at det rammer oss økonomisk. Nå får vi liksom ganske plutselig erfare noe annet her i landet også. Mange har blitt syke og har avgått ved døden. Veldig

mange andre bærer på smitte, som heldigvis ikke for alle, har brutt ut i livstruende sykdom. I skrivende stund er det en ting som alle tenker på, og det er all usikkerhet rent medisinsk, og om hvor lang tid det går før ting normaliserer seg.

Alle tilgjengelige menneskelige ressurser som finnes på sykehussektoren

A-Aktuelt.

Medlemsavis for Nordre Follo Arbeiderparti.

Ansvarlig: Olaf Nilsen

Trykk: Partikontoret.

E-post: post@skiap.no

Arbeiderpartiet

Navn og adresse:

jobber på høygir. Det samme gjelder på pleieinstitusjoner. Disse menneskene er dagens helter overalt på jorden. De er selv utsatt for stor smitterisiko, samtidig som de står midt i dramatiske og tragiske livsskjebner.

Angående normalisering av samfunnet igjen. Vil vi noen gang få en hverdag som den var for et par måneder siden? Undertegnede tror ikke det er mulig. Virusset, isolert sett, kan nok medisinske forskere finne en god vaksine mot, men det vil ta tid. I mellomtiden til dette er løst, vil virkningene av den pågående økonomiske kollapsen bli voldsom. Dette vil skape utallige mange andre store utfordringer, også i vårt land. Verst går det alltid ut over de fattigste landene. Sult og stor politisk uro kan forventes i mange land med dårlig statlig styring i utgangspunktet. 2020 er et skjebneår for alle verdens land.

Norge har sammenlignet med de fleste andre land i første omgang greid seg bra når det gjelder antall dødsofre. De aller fleste av oss har vist seg svært disiplinerte og lyttet til de rådene som har kommet fra regjeringen. Nå har en viss utålmodighet begynt å gjøre seg gjeldende i næringslivet. Mange står uten arbeid og mange er permitterte. Det veies i skrivende stund for og i mot, men la ikke barn i småskolen og barnehager være prøvekaniner i områder der det er påvist mye smitte. Virusset spres med de små også.

Nå skal 1.mai i år ikke feires som før, men kun på alternative måter. Mer enn noen gang gjelder ordet internasjonal solidaritet. Vi blir sterkt minnet på at det finnes bare en verden. Alle flagg må heises i år for å minne oss om internasjonal solidaritet.

1.mai – minner.

Ingebjørg Nilsen:

Første mai har alltid vært en betydningfull dag for meg. Der jeg vokste opp i Oslo, passerte det ene musikk-korpset etter det andre forbi på vei til Youngstorget, der det var samling. Det var musikk, farger, mange mennesker, liv og røre, fra tidlig morgenstund. Vi i familien tok på oss "penklærne", gikk ut og deltok aktivt.

Som barn kan jeg huske at jeg var lite interessert i talene og sangene på Youngstorget, men levende opptatt av å granske de fargeglade, vaiende, fantastisk vakre fagforeningsfanene og alle plakaten med slagord. Det var også spesielt å betrakte mange av de tydelig engasjerte og berørte menneskene. 1. mai var for mange en høytidsdag.

På hjemmebane lagde moren min is. Sensasjonelt! Det var ikke is-salg hele året da jeg vokste opp, og vi hadde fått oss kjøleskap med et lite fryserom. Da ble det is 1. mai. En glede var også at det var gratis kino for barn 1. mai. Kort og godt: En festdag!

Etter hvert som jeg vokste til, dukket det opp mange spørsmål jeg måtte ha avklaring på. Fra mitt barndomsvindu så 1. og 17. mai helt like ut, korps, mange mennesker, osv. På skolen lærte jeg mye om 17. mai, lite om 1. mai. Hva var forskjellen på dette som fra mitt ståsted så nokså likt ut? Innsikten jeg fikk, ga følgende konklusjon: 1. mai var en dag som ble feiret over hele verden, en dag tuftet på arbeiderbevegelsens tanker om soli-

(Fortsetter på side 5)

(Fortsatt fra side 4)

daritet. 17. mai var markering av at Norge var blitt selvstendig, og at det ble laget en grunnlov. Men grunnloven var slett ikke rettferdig, fant jeg ut. Mange grupper ble ikke inkludert. For meg ble prioriteringen klar, og er det fortsatt: 1. mai er viktigst.

Verdigrunnlaget markeringen av 1. mai bygger på, stiller krav til oss både som enkeltindivider og samfunnsborgere. Vi har ansvar for å praktisere politikk basert på dette verdigrunnlaget, både i Norge og verden for øvrig. Ser vi oss rundt, vil vi finne at mange står sammen med oss. Slikt gir styrke, energi og framtidshåp. Vi vet at "Sammen er vi sterke". Det er nok av utfordringer å gripe fatt i!

I år blir mye annerledes 1. mai. Personlig blir det et stort savn ikke å kunne være sammen med andre der ute. Underlig å måtte "lugna ned" etter aktiv 1. mai-deltakelse i Oslo, Ski og Fredrikstad i over 70 år. Har tro på at vi alle kommer styrket tilbake, for vi har nå virkelig fått tid og ro til å reflektere over verdien av samhold og 1.maidagens betydning!

Ønsker alle en meningsfull, glad høytidsdag, 1. mai 2020.

Første mai – hvorfor markerer og feirer vi dagen?

Per Nygård:

Noen hevder feiring av dagen er avleggs, overflødig, provoserende. Det er gjerne folk som ikke er arbeidstakere som har slike holdninger.

Første mai er den internasjonale demonstrasjonsdag for arbeiderbevegelsen, innført i 1890. Det er for oss en festdag med appell hvor vi minnes om hvordan og hvorfor feiringen ble opprettet. Honnørord som frihet, likhet og brorskap, etter mønster fra den franske revolusjon blir gjerne uttalt, og viktigheten av å videreføre dette i praksis.

Så er det viktig at det ikke er glemt allerede 2. mai. Det hjelper lite å oppfordre til solidaritet og hjelp til trengende om det i hverdagen er helt glemt.

Dessverre har vi stort forbedringspotensiale i vårt parti i våre dager.

Et aktuelt og grelt eksempel er Arbeiderpartiets politikk om flyktningepolitikken, der barn i en flyktningeleir i Hellas blir hentet ut av flere EU-land i den hensikt å beskytte dem mot truende Covid-19 virus. En TV-debatt 14. april avslørte at vår representant var som et ekko av Frps Sylvi Listhaug, som i kjent stil avviste fullstendig deltakelse fra Norge. Frps standpunkt er velkjent, har vært det samme fra første dag, men at vi i Arbeiderpartiet skal senke oss ned på deres nivå, fører nå til en storm blant våre medlemmer.

Om vi skal ha håp om å gjenvinne tillit hos de altfor mange som har vendt oss ryggen, haster det at vi etablerer stø kurs og en seriøs politikk om sentrale utfordringer, og ikke lar 1. mai-appeller bare være festtalar.

Tilbakeblikk på 1. mai i Ski.

Ove Kjølstad:

Min første 1. mai feiring var i 1977. Den gang hadde arbeiderlagene i Kråkstad, Langhus og Siggerud flaggheising norsk flagg og

frokost kl 8. Det var også flaggheising med norsk flagg utenfor Ski rådhus. Der spilte Ski ungdomskorps,

men ingen talte. Det eneste unntaket var i 1979. Da kuppet Ski AUF flaggheisingen og jeg holdt en appell.

Kl.9 var det flaggheising med rødt flagg på Folkets Hus med påfølgende frokost og appell inne på Folkets Hus. Arrangementet var felles for Ski arbeiderlag og Ski arbeiderkvinnelag samt Ski AUF fra 1977. I mange år var det fast at kommunepartiets leder holdt appellen. Ski ungdomskorps spilte både ute og inne. Sånn sett er tradisjonen nesten helt identisk den dag i dag. Den gang så kom det gjerne sigende inn litt folk fra de andre

arbeiderlagene når de var ferdig slik at arrangementet fra kl 10 var gått over til å bli av mer felles karakter for hele kommunepartiet. Da var det flere kulturinnslag fra Ski AUFs kulturgruppe da den ble etablert. Flere år opptrådte også Siggerud Framlag med Geir Hongrø i spissen på frokosten.

Det ble dog fort tynnere i stolradene. Enkelte reiste til Oslo for å gå i 1. mai toget med sin fagforening, mens andre reiste opp til Ski kirke for å overvære en gudstjeneste med årlig kollekt for Kristne Arbeideres Forbund. Etter gudstjenesten var det kransenedleggelse på grava til Skis tidligere ordfører og mangeårige stortingsrepresentant Hartvig Svendsen.

Ski Arbeiderpartis hovedarrangement startet ikke før kl. 16. Den startet med 1.maitog som gikk fra Rådhusplassen opp til Folkets Hus, anført av flaggborg (et norsk flagg, røde flagg) og Ski ungdomskorps. Bak marsjerte folk i stillhet. Det var aldri paroler eller sang, kun noen faner. Det var det heller ikke på 60 tallet. Toget passerte mitt barndomshjem, og vi var alltid oppe ved veien og vinket til bestemor som gikk forbi – i stilhet bak korpset. Etter toget var det «festmøte» på Folkets Hus kl 17. Møtet varte i mer enn to timer. Det var hovedtaler, musikk og kaffe.

I 1977 hadde vi fått med oss Arne «Ricky» Richvoldsen i Ski AUF, til tross for at han var 35 år. Han var musikkipressario på den tiden og så anledningen til å skaffe en spillejobb for et av sine orkestre. Samtidig så han en inntektskilde for Ski AUF. Kl. 19 den kvelden ble det derfor liveband og dans, noe som ble starten på en økonomisk gullalder i AUF. Også de neste par årene var det ungdomsfest på kvelden 1.mai.

I valgkampen 1981 var jeg sekretær i kommunepartiet, og vi forsto at Willoch var i ferd med å vinne valget. Jeg tok kontakt med Ole Edvard Høyby i SV på en stand med spørsmål om vi skulle lage et felles arrangement 1. mai 1982. Det gjaldt å samle

(Fortsetter på side 6)

(Fortsatt fra side 5)

alle gode krefter mot Willoch. Ideen min vant fram, men vi fikk ikke Follo samorg med på laget annet enn at de lånte oss navnet som «støttearrangør». 1. mai komiteen besto derimot av to fra SV og to fra Ski AP. Tore Andersen og jeg ble i praksis ledere av den komiteen i fellesskap. Vi snudde i realiteten alt på hodet. Hovedarrangementet ble flyttet til kl. 12. Arrangementet skulle være ute på Rådhusplassen, men med Rådhus-teateret som back up ved regn. Selvsagt regnet det, og siden foregikk arrangementet i 11 år i Rådhus-teateret.

Før arrangementet startet gikk vi i 1.maitog rundt i sentrum. Vi fikk med oss SV først i toget og Norsk Folkehjelp Ski som togledelse. Det siste var bare på papiret, for jeg endte opp som togleder hvert år frem til og med 1989. Vi hadde mange eldre med i toget, men det var ikke derfor at folkehjelpa kjørte med ambulanse bakerst i toget. Det siste kom til nytte da en gjeng anarkister et år forsøkte å henge på toget med sine svarte og røde flagg. Det var kanskje intolerant av meg. Men jeg satte ikke pris på det og fikk plassert ambulansen foran dem og lot ambulansen senke farta slik at de ikke ble en del av 1. maitoget.

Jeg har feiret 1. mai i Ski hvert år siden 1977 med ett unntak. I 1990 studerte jeg i England og fikk ved selvsyn se hvordan det er å lage 1.maitog midt i Londontrafikken i et land som ikke har fri den dagen. Det var et begredegelig syn. Begredegelig syntes jeg det var å komme tilbake til Ski igjen i 1991 også. I mitt fravær hadde man nemlig begravd 1.maitoget i Ski.

De to neste årene, i 1991 og 1992, krympet deltagelsen på fellesarrangementet. Samtidig fremkom det stor uenighet mellom SVs og APs talere om EU medlemskap.

Etter 1992 var det åpenbart at fellesarrangementet var dødt. Fra 1993 arrangerte Ski AP et eget felles arrangement kl. 14 på Folkets Hus. I løpet av 1990-tallet fusjonerte både Kråkstad arbeiderforening og Ski arbeiderkvinnelag med Ski arbeiderlag. 1. mai frokosten i Kråkstad opphørte. Noen år

senere fusjonerte også Siggerud arbeiderlag med Langhus arbeiderlag, og 1.maifrokosten på Siggerud opphørte.

Med EU avstemmingen på avstand, med en bred borgelig regjering fra 2001 samtidig som AP hadde lidd store tap i 2001-valget, dukket tanken om et rød-grønt samarbeid opp i Stortinget med LOs støtte. LO i Follo tok derfor initiativ til å arrangere et felles 1. mai i Ski fra 2002 utendørs i bakgården på det tidligere Ski Hotel. Arrangementet flyttet senere over til foajeen på Rådhus-teateret, hvor det har vært siden.

God avtale for å få tak i smittevern-utstyr.

Kommentert av Olaf Nilsen:

Under denne overskriften benytter helseministeren Dagsavisens debattsider til å skryte uhemmet over den gode avtalen som er undertegnet med EU. Avtalen vil sikre at Norge får samme tilgang som EU-landene når det gjelder med legemidler, medisinsk utstyr og beskyttelsesutstyr.

Helseministeren glemmer imidlertid å informere om at avtalen har ligget på hans bord siden 2014 uten at han har signert. Han glemmer også å informere om at han var tre dager for sent ute med å melde Norge inn i EUs felles innkjøpsordning for legemidler, medisinsk materiell og verneutstyr. Dermed får ikke Norge del i den enorme leveransen av smittevern-utstyr og respiratorer som er på vei til EU. Nå må vi vente på neste leveranse. Det kan bli en god stund til.

Storingsrepresentant Ingvild Kjerkol (Ap) sier at Ap trodde at Norge var tilsluttet EUs innkjøps-samarbeid. Behovet for et pandemilager med nok utstyr er slått fast flere ganger. Det er rett og slett en skandale at ingen på regjeringsside har tatt tak i dette for lenge siden. Det bekrefter vår mistanke om at regjeringen ikke hadde noen beredskapsplan for å møte en mulig pandemi.

(Kilde Dagsavisens leder 3. april 2020)

1.mai 2020

På grunn av smittevern legges det ikke opp til fysiske møteplasser, men vi har allikevel et engasjerende program som du kan følge på internett. Dette er et foreløpig program. Det kan komme endringer som vi ikke kjenner i skrivende stund:

- 09.00 Flagghelsing og appell på Youtube og Facebook. Ski og Kråkstad Arbeiderlag sender direkte med helsing av det røde flagget og markering av dagen. Politisk appell ved Gunvor Eldegard og et kulturelt innslag med Johnny Palmars Hide.
- 10.00 Tale for dagen v/ ordfører Hanne Opdan. Hun skulle holde tale på Oppegård arbeiderlag sin 1. maifrokost. Nå sendes denne talen digitalt. Videoen legges ut på Nordre Follo Ap sin Facebook side.
- 11.00 – 14.00 Sending fra Sørmarka. Arbeiderpartiet planlegger sammen med LO en direktesending ledet av to kjente programledere. Sendingen vil bl.a. inneholde appeller fra partiledere, LO-leder, AUF-leder og 22. juli-markering.
- 15.00 Kulturdugnad fra Rådhus-teatret. Nordre Follo Ap planlegger å samle en del kulturprofiler fra arbeiderbevegelsen i Follo til kulturdugnad med en hyllest av dagen. Dette blir en innholdsrik sending direkte på Facebook og Youtube.

